

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/90/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3515200427
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 08. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3515200427.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843 proti žalovanej T. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom I., V. XXX, štátnej občanke U. republiky, o zaplatenie 11.042,47 eur s príslušenstvom, na odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 7C/26/2015-151 zo dňa 06. októbra 2016, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaná **m á** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania vo výške 100 %. Na odôvodnenie svojho rozhodnutia súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 11.042,47 eur a príslušného úroku z omeškania tam špecifikovaného, tvrdiac, že jeho právny predchodca (Slovenská sporiteľňa, a.s.) uzatvoril so žalovanou dňa 19.08.2008 zmluvu o splátkovom úvere č. 0274799235, predmetom ktorej bolo poskytnutie peňažných prostriedkov vo výške 6.638,78 eur s úrokom 15,95 % ročne. Žalovaná si svoje povinnosti riadne neplnila. Pôvodný veriteľ zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2012 postúpil svoju pohľadávku na aktuálneho žalobcu. Žalobca listom zo dňa 17.05.2013 pristúpil k mimoriadnej splatnosti úveru. Žalovaná ku dňu podania žaloby po postúpení pohľadávky uhradila na splátkach celkovo sumu 530,- eur. Súd vykonal vo veci dokazovanie, z ktorého zistil, že žalobca je obchodná spoločnosť zapísaná v obchodnom registri, žalovaná je fyzická osoba - nepodnikateľ, občan Slovenskej republiky. Dňa 19.08.2008 bola medzi bankou ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom uzatvorená zmluva o splátkovom úvere č. 0274799235, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý bezúčelový úver vo výške 6.638,78 eur s úrokom 15,95 % ročne. Neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy boli všeobecné zmluvné podmienky, ako aj sadzobník poplatkov. Žalovaná sa zaviazala úver splatiť v 119 splátkach od 20.09.2008 do 20.07.2018, pričom jedna splátka bola dohodnutá vo výške 113,76 eur mesačne. Dňa 19.12.2008 banka uzatvorila so žalovanou dodatok č. 1 k zmluve o splátkovom úvere, na základe ktorej sa zmenila výška mesačnej splátky od 20.12.2008 do 20.06.2009 vo výške 0,- eur a od 21.06.2009 na sumu 127,17 eur. Listom zo dňa 20.05.2013 banka oznámila žalovanej vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru z dôvodu, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 7.6.1 písm. a) Všeobecných obchodných podmienok, t.j. že dlžník bol v omeškaní so splatením jednej splátky viac ako 10 dní. Úverová pohľadávka ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti predstavuje sumu 12.683,47 eur jej splatnosť bola stanovená do 10 dní od prevzatia tohto oznámenia. Oznámenie banky bolo žalovanej doručené dňa 27.05.2013, to znamená, že splatnosť tejto pohľadávky bola do 06.05.2013. Listom zo dňa 09.07.2013 banka oznámila žalovanej, že ako postupca na základe Zmluvy

o postúpení pohľadávok č. 0655/2013/CE uzatvorenej dňa 27.06.2013 pohľadávku vo výške 12.958,29 eur z titulu zmluvy o splátkovom úvere č. 0274799235 žalobcovi ako postupníkovi. Žalobca do skončenia dokazovania nepreukázal, že banka žalovaná písomne vyzvala na úhradu už splatného dlhu. Medzi účastníkmi konania v čase rozhodovania súdu nebolo sporné, že žalovaná vykonala nasledovné úhrady: do vyhlásenia do predčasnej splatnosti vo výške 1.507,54 eur, po postúpení pohľadávky 530,- eur a po podaní žaloby 35,- eur. Uvedené skutočnosti súd posúdil podľa § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, platného v rozhodnom čase, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, § 39 a § 526 Občianskeho zákonníka a uviedol, že dospel k záveru, že žalobca nie je vo veci aktívne vecne legitimovaný. Dňa 19.08.2008 bola medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako bankou a žalovanou ako dlžníkom uzatvorená zmluva o splátkovom úvere. Žalovaná neuhrádzala včas mesačné splátky, čím sa dostala do omeškania s platením dlhu. Banka vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru a to listom zo dňa 20.05.2013 a vyzvala žalovanú na úhradu dlhu do 06.05.2013. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 27.06.2013 banka postúpila svoju pohľadávku na súčasného žalobcu a zároveň túto skutočnosť listom oznámila žalovanej. Z § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť úverovú pohľadávku inému subjektu, ak klient nesplnil riadne a včas čo i len jednu splatnú splátku istiny úveru, jeho omeškanie trvá nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku bol písomne vyzvaný. Banka pri postúpení svojej pohľadávky nedodrжала dva zákonné predpoklady a to, že v čase postúpenia pohľadávky žalovaná nebol v omeškaní viac ako 90 dní a nebola na zaplatenia omeškanej časti peňažného záväzku písomne vyzvaná. Absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení nemožno v tomto prípade efektívne konvalidovať ani oznámením banky o postúpení pohľadávky. Z týchto dôvodov súd žalobu v celom rozsahu zamietol v dôsledku nedostatku aktívnej vecnej legitimácie na strane žalobcu. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 6Co/203/2015 zo dňa 19.05.2015, sp.zn. 6Co/58/2016 zo dňa 21.03.2016, Krajského súdu Prešov sp.zn. 4Co/145/2014 zo dňa 11.03.2015, sp.zn. 19Co/177/2014 zo dňa 24.02.2016, Krajského súdu Trenčín sp.zn. 19Co/129/2016 zo dňa 29.06.2016, sp.zn. 17Co/181/2016 zo dňa 04.05.2016, Okresného súdu Vranov nad Topľou sp.zn. 13C/79/2014 zo dňa 11.11.2014 a Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/76/2007 zo dňa 28.01.2009, z ktorých pri posudzovaní tohto prípadu vychádzal. Rozhodnutie o trovách konania súd odôvodnil podľa § 255 ods. 1, v spojitosti s § 262 ods. 1 CSP, keď úspešnej žalovanej priznal náhradu trov konania vo výške 100,00 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Namietal nesprávne právne posúdenie veci i nesprávne zistený skutkový stav veci súdom prvej inštancie. Poukázal na to, že v spore predložil relevantné oznámenie právneho predchodcu žalovanej o postúpení pohľadávky, ktoré bez ďalšieho zakladá jeho aktívnu legitimáciu a konajúci súd mal z neho vychádzať. Namietal tiež, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Žalobca ďalej namietal, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách. Napriek tomu poukázal na to, že jeho právny predchodca žalovanú na splatenie dlhu z úveru vyzýval výzvou zo dňa 11.11.2009, ktorú zároveň s odvolaním predložil, čím podľa neho boli splnené všetky podmienky pre postúpenie pohľadávky. Poukázal aj na to, že v čase postúpenia pohľadávky boli žalovaní v omeškaní s plnením svojho záväzku po dobu presahujúci jeden rok a preto s ohľadom na znenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nebolo ani nutné výzvu na plnenie žalovanej pred postúpením pohľadávky zasielať. Žalobca z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe žalobcu celkom vyhovie alebo aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadрила. Uviedla, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne a navrhuje, aby bolo odvolanie žalobcu zamietnuté. Odvolanie žalobcu neprináša podľa nej žiadne nové skutočnosti, ktoré by zakladali dôvod na zmenu rozsudku súdu prvej inštancie.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 370 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

5. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191

CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

6. Prvoinštančný súd založil svoje zamietavé rozhodnutie na závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorý nepreukázal platné postúpenie pohľadávky proti žalovanej z pôvodného veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s., keď predložená zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách.

7. Ako už uviedol súd prvej inštancie, aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu žalobcu ním uplatnené právo resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej existenciou tvrdeného práva na strane žalobcu alebo pasívnej /existencia tvrdenej povinnosti/ na strane žalovaného je imanentnou súčasťou súdneho sporu /vid'. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009/ a preto nepostačuje, aby súdu žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu preukázal len oznámením postupcu o postúpení pohľadávky dlžníkovi. Odvolací súd nerozporuje, že podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení. V tomto prípade sa však preukázania platnej zmluvy o postúpení pohľadávky, resp. preukázania splnenie zákonných podmienok, za ktorých splnenia možno pohľadávku banky platne previesť nedožaduje dlžník - žalovaný ale konajúci súd za účelom overenie žalobcom tvrdenej aktívnej vecnej legitímácie. Ak by konajúci súd aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu neoveroval, išlo o zjavný exces v postupe konajúceho súdu, ktorý by nezodpovedal otázku existencie aktívnej vecnej legitímácie, k zodpovedanie ktorej je súd ex offio viazaný, čo by protirečilo obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd /nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III.ÚS 266/2014 zo 16. decembra 2014/.

8. Odvolací súd ďalej v zhode s názorom súdu prvej inštancie uvádza, že v prípade pohľadávky banky /ako to bolo aj v tomto prípade/ je spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná /dospelé splátky/ a len za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky na plnenie po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Tieto podmienky postúpenia stanovuje priamo zákon o bankách, a aj keby boli zákonodarcom stanovené za účelom ochrany bankového tajomstva, ide o zákonné podmienky postúpenia pohľadávky, pri porušení ktorých právny úkon postúpenia pohľadávky porušuje zákon a je preto podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný.

9. V tomto prípade žalobca v spore pred súdom prvej inštancie nepreukázal splnenie podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky. Žalobca nijako nepreukázal výzvu banky žalovanej, ktorá je podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách podmienkou na platné postúpenie pohľadávky banky na tretiu osobu. V spore, v konaní pred súdom prvej inštancie, nebola predložená výzva banky žalovanej na úhradu omeškaného dlhu z úveru. Neboli tak splnené podmienky na postúpenie pohľadávky proti žalovanej z banky na tretiu osobu /tu žalobcu/ podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Možno preto súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva o postúpení pohľadávky, ktorou mal žalobca pohľadávku proti žalovanej nadobudnúť, je pre rozpor s podmienkami § 92 ods. 8 zákona o bankách neplatná a žalobca tak nemá aktívnu vecnú legitímáciu v tomto spore.

10. Žalobca v odvolaní uviedol, že výzvou zo dňa 11.11.2009 bola žalovaná jeho právnym predchodcom vyzvaná na úhradu dlžnej sumy z úveru a na dôkaz toho s odvolaním predložil aj list veriteľa Slovenskej sporiteľne, a.s. adresovaný Hermanovi Balážovi /manžel žalovanej -pôvodný žalovaný 1/ v spore, voči ktorému bolo konania skončené právoplatnosťou platobného rozkazu, ktorý v spore vydal súd prvej inštancie/ zo dňa 11.11.2009 a ktorým veriteľ menovaného vyzýva na úhradu jeho splatného záväzku z úveru vo výške 405,61 eur, s úhradou ktorého je ku dňu 31.10.2009 v omeškaní.

11. Uvedené tvrdenie a listinný dôkaz o ňom sú prostriedkami procesného útoku žalobcu /§ 149 a nasl. CSP/, ktoré mal však žalobca v súlade so zásadou koncentrácie konania podľa § 154 CSP uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí /toto uznesenie súd prvej inštancie vyhlásil na pojednávaní dňa 08.09.2016/. Žalobca tieto prostriedky procesného útoku v uvedenej lehote pred súdom prvej inštancie neuplatnil ale použil ich až v odvolacom konaní a jedná sa tak o tzv. novoty v odvolacom konaní /§ 366 CSP/. Tieto môže strana sporu použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. V danom spore zjavne nejde o dôvod prípustnosti novôt v odvolacom konaní podľa vyššie uvedených písmen a), b) a c), a žalobca netvrdí ani nepreukazuje, že by tu bol daný dôvod prípustnosti novoty v odvolacom konaní podľa vyššie uvedeného písmena d).

12. Jedná sa teda o neprípustné novoty v odvolacom konaní a preto odvolací súd k uvedenému tvrdeniu žalobcu v odvolaní o výzve veriteľa žalovanej na zaplatenie omeškaného dlhu z úveru neprihliadol a listinný dôkaz, ktorý mal toto tvrdenie žalobcu preukázať nevykonal.

13. Na tomto mieste odvolací súd dopĺňa, že ani samotná výzva banky dlžníkovi nepostačuje na preukázanie splnenia podmienok postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ale je potrebné, aby táto výzva bola dlžníkovi aj doručená, resp. aby banka vykonala aspoň relevantný pokus o jej doručenie dlžníkovi. Len v takom prípade možno hovoriť o výzve banky, ktorá spĺňa podmienky § 92 ods. 8 zákona o bankách pre postúpenie pohľadávky banky na tretiu osobu.

14. Odvolací súd tak dospel k záveru, že súd prvej inštancie dospel k správneému záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorý nepreukázal platné postúpenie pohľadávky proti žalovanej z pôvodného veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s. a preto správne žalobu žalobcu zamietol. Z tohto dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalovanej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).